

La Poștă

Adrian Triță, cls. a V-a B

O altă zi frumoasă de toamnă începea. După un amar plânset, norii își scuturau ultimele lacrimi, fără să le știe cineva taina. Soarele duios își trimitea săgețile de aur spre Craiova, care se trezea somnoroasă. O săgeată aurie rătăci, „sparse” geamul și ateriză pe obrazul lui Adi.

– Bună dimineața, Soare! zise el cu ochii întredeschiși.

Astăzi, el trebuia să trimită o scrisoare verișorului său, în Franța, de ziua acestuia. Luă micul dejun, se spală și se apucă de scris:

„Dragă Louis,

Felicitări pentru frumoasa vârstă de opt ani! Îți doresc multă sănătate, iar când tataie va veni la voi, vă va aduce și ție și Eloisei câte o frumoasă surpriză! Sper să vă placă!

Cu drag,

Adi.”

Apoi închise plicul, lipi timbrul și plecă la Poștă.

– Buna ziua! zise el.

– Buna ziua ! răspunse funcționara .

– Aș dori ca scrisoarea aceasta să ajungă în Franța ! zise Adi.

– Unde anume? întrebă femeia.

– Datele sunt pe scrisoare! răspunse copilul.

Funcționara de la Poștă citi adresa și o dădu poștaşului. Adi plecă luându-și la revedere de la doamnă. „Când voi primi răspunsul, îi voi da timbrul lui tataie pentru colecția lui”, își zise Adi în gând.

Creația, un joc al cuvintelor

Florea Anca Maria, cls. VII-a D
Profesor îndrumător: Bănică Zoia

Creația... imaginația... un joc... o aventură... câteva cuvinte care, parcă, atunci când le auzi pentru prima dată, nu par să aibă nimic în comun, dar, de fapt, au multe.

Într-un colț din sufletul meu, în buchetul de amintiri pe care-l țin cu mine, aceste cuvinte reprezintă totul.

Plutind pe al imaginației secret etern, trăind o aventură printre gânduri, închid ochii. Încep să îmi apară în minte rândurile unei opere, unei creații pe care nu am mai citit-o până acum. Un joc de șah al cuvintelor începe, iar eu îl privesc fără să ating nimic. Aștept cu nerăbdare să se termine, să văd care va fi deznodământul. Simt că dau frâu liber imaginației, că sunt liberă să creez, că sunt liberă să fiu un pion în jocul de șah al cuvintelor. Opera pe care nu o mai citisem până acum, este de fapt un rod al imaginației mele.

Zburând cu aripi de mărgean printre litere, plutind printre valuri de cuvinte, simt că-mi găsesc ideile din ce în ce mai greu, iar tristețea și dezamăgirea îmi inundă sufletul. Parcă nu mai știu niciun cuvânt, parcă tot ce am creat până acum a fost șters din mintea mea, iar jocul de șah al cuvintelor, l-am pierdut cu siguranță. O ploaie de lacrimi îmi inundă ideile, ștergând și ultimele litere scrise.

Supărată, mă așez într-un colț al camerei mele, așteptând să se termine. Mă gândesc că aventura pe care am început-o este un drum presărat cu obstacole și acesta este doar unul dintre ele.

De aceea, nu cred că trebuie să renunț. Mă ridic, deschid ochii și merg mai departe. Deoarece creația este un joc, o aventură a imaginației noastre și atunci când începem să ne jucăm nu știm cum se va termina, dar știm care va fi următoarea mutare. Așa că, îmi las ideile libere. Revenind pe tabla de șah a cuvintelor, sunt sigură că voi câștiga, iar creația pe care o am în minte, va avea un deznodământ fericit.

Așa că, acum, mult mai sigură pe ideile mele, pe imaginația mea, îmi continui aventura în Tărâmul Creației, iar în sufletul meu se zărește brâul de mătase al curcubeului, care mă face să zâmbesc.

Sunt un pescaruș...

Nicolae Ana Maria, cls. a V-a C

Profesor îndrumător: Bănică Zoia

Eu sunt un pescăruș care zboară peste valuri, peste ape în infinitul mării ce se întinde în lung și în lat.

Mă odihnesc pe-o creangă a unei sălcii pletoase și privesc valurile învolburate ale unei mări supărate. Privirea mea spre infinit se întinde și zbor; mă întorc, privesc și iarăși zbor. În fiecare zi, zbor pe deasupra mării și prind cu ciocul meu mulți pești. Casa mea este pe o stâncă aproape de malul mării. Pe ea sunt alge verzi și multe scoici multicolore.

Eu sunt al mării paznic și veșnic prizonier.

Primăvara

Popa Lorena, cls. a V-a A

Profesor îndrumător: Liliana Băcanu

Sub razele soarelului, o nouă zi începea glorioasă. De la o zare la alta, firea își scotea frumusețea la iveală, trecând-o ca pe sub bolta unui arc de triumf.

Suspinul naiv al primăverii se simte, pe lângă zumzetul albinelor, ce păreau un imn de slavă. Salcâmi par niște candelabre uriașe, în timp ce în spatele lor se află munții: unul în spatele altuia, mereu unul în spatele altuia, pentru ca, dincolo de cel mai din fund să răsară altul, iar apoi alții, în cercuri tot mai largi și amețitoare.

Floarea lor de lumină este primită de ochii verzi ai brazilor, în timp ce, cele mai înalte piscuri mai întârzie cu un ceas răsăritul soarelui.

Norii, nesfârșite cortegii de fantasme iau ființă din neființă și se împrietenesc între ele, sau se înfruntă. Delirul pe care oamenii nu-l cunosc decât adus de febră, e starea lor naturală, felul obișnuit în care curg odată cu timpul. Tot ceea ce ar fi putut fi pe lume și n-a fost și tot ceea ce ar fi putut trece prin mintea oamenilor și n-a trecut, este înfățișat deci pe bolta cerului, câteodată ca un reproș, mai totdeauna ca un îndemn la cutezanță.

Iar brazii, o țară întreagă, un continent, un univers, dincolo de care n-ar putea fi decât neantul, încep și sfârșesc aici, în vecinătatea norilor, sub veghea marilor piscuri.

LUNA – REGINA STELELOR

Felinarul de lumina isi revarsa magia peste codri seculari.

Razele sale albe poleiau izvorul de la marginea padurii, iar casutele mici si cenusii pareau a fi cuprinse de farmec.

Tabloul feeric se imbina cu o liniste ca de mormant, de adanca reculegere, numai greierii taraiu o muzica de acorduri fine, de harfe ascunse.

Fosnetul lin al copacilor aducea cu el o aroma dulce de salcam inflorit , iar prin iarba deasa, mici scantei aurii isi continuau nestingherite dansul.

Roua cazuta spre dimineata se intindea de-a lungul pajistei si mici bobite de sticla argintii pareau sa se reflecte sub razele blande ale lunii.

Culoarea ei palida pusase stapanire peste intreaga vale si doar taraitul ascutit al greierilor dadea de inteles ca in acel colt de lume mai exista viata.

JURNAL DE NOAPTE

Printre crengile copacilor se coboara incet umbra inserarii. O liniste profunda se aterne, iar mii de naluci se ivesc printre firele de iarba si din spatele copacilor invaluiti de negura serii.

Luminite sralucitoare misuna de colo-colo, dand navala pana si in cel mai intunecat coltisor al padurii. Lumina lor se asociaza cu taraitul greierilor ceea ce da farmec de lumina si sunet noptilor linistite de vara.

Pe masura ce noaptea se intinde tot mai mult, se face auzit si cantecul maiastru al privighetorii, intrerupt de tipatul ascutit al bufnitei.

Pe fasiile de cer dintre coroanele arborilor, stelele lumineaza cu nemiluita, aducand pe luciul apei ce clipeste incetisor, stropi de lumina.

Luna plina a miezului de noapte cumpaneste, palida si neclintita, de sus, si insufleteste tainic amestecul de umbra si lumina.

FURTUNA

Cerul suparat incepu sa-si verse lacrimile. Norii focosi treceau ca niste ingeri luptatori, captusind pretutindeni bolta cereasca.

Vantul sufla vijelios leganand spicele de grau in valuri asemanatoare marii.

Deodata, cerul a fost brazdat de o lumina alba, urmata de un tunet asurzitor. Fulgerele se succedau cu repeziciune, zugravind in aer sarme lungi de telegraf.

Ploaia napraznica se repezea asupra pamantului ca o panza fara sfarsit.

Paraurile curgeau navalnic asemenea unor poteci serpuitoare. Dupa linia neagra a orizontului, in umbrele intunericului, se zarea soarele trist si posomorat.

Norii negrii se rostogoleau pe cer asemenea unor turme dezlantuite.

Deodata, cea dintai raza strapunse vazduhul si incet-incet furtuna se opri, soarele zvarlind pe pamantul rece si golas fluturi de aur.

IARNA – ZANA ALBA

In oras a inceput ninsoarea.

Pamantul este acoperit de o patura de un alb grandios, iar tu ai senzatia ca universul te pune in mijlocul lui.

Rezemandu-mi fruntea de geamul rece al camerei, cu capul rezemat pe coate ma las purtata pe aripile visului.

In fata mea se intinde un ocean de un alb imaculat, lucios, iar o liniste sublima se face simtita pretutindeni.

Pe la stresenile caselor atarna turturi ce seamana cu niste lampadare transparente, iar copacii inalti tremura sub presiunea zapezii.

Aerul colorat se imbina cu dezordinea alburie, iar inaltul cerului se asocia cu luciul zapezii reflectand in jur o lumina divina.

Dinspre derdelusul de pe deal se auzea un iures de nedescris, caci roiul de albine albe ii indemna pe cei mici la joc si voie buna. Cu privirea atintita-n gol, parca despicas frigul, tragand in piept aerul tare al iernii pe care mi-o doream pura si neprihanita.

Toamna- o prințesă fermecată

Rîjniță Raluca, cls. aVII a D

Profesor îndrumător: Bănică Zoia

Dintre cele patru zâne ale anotimpurilor, Toamna s-a gândit să pună piciorul în prag. A mers la dulapul ei cu nuanțe maronii și și-a îmbrăcat rochia de frunze ruginii cu miros de aer curat și răcoros.

Când s-a dus pe tronul vremii, împodobit cu smaralde, rubine și simbolurile anotimpurilor, natura a început să plângă, copacii să se scuture de numeroasele frunze, oamenii să-și scoată hainele groase, animalele să-și facă loc de provizii, ursul să-și curățe plapuma, florile să se retragă, iar legumele să-și pregătească vitaminele.

Răceala nu e bună, de aceea, când Toamna se îmbolnăvește, e prăpăd. Mai întâi plânge de necaz și se creează o perdea de apă. Când strănută, un vânt rece ni se arată, iar când îi este frig, pentru a se încălzi, ia soarele sfios, somnoros și îl ține la piept. Cum se încălzește, ne trimite și nouă un sfert din această căldură când dorește.

Spre sfârșitul lunii noiembrie zâna își dă seama că la ușă îi bate Iarna. Aceasta o anunță că patul îi este pregătit pentru cele nouă luni în care va dormi. Zâna Toamna se ridică întristată, se duce la dulap, își dă jos rochia superbă și se întinde pe patul de frunze lăsând-o pe zâna Iarna să se ocupe de noi.

Picături de tristețe

Rîjniță Raluca, clasa aVII a D

Profesor îndrumător: Bănică Zoia

Într-o zi m-am întrebat ce și cum e tristețea.

Când apare ea? Când ești fericită? Sigur că nu. Cred că apare când nu ai prieteni lângă tine și știi că nu vor veni prea curând. Atunci când simți că toate lucrurile, persoanele și animalele sunt create să te facă mai tristă. Când vrei să-ți iei lumea în cap, să fii lăsată singură și dorești să te calmezi, dar nu poți, pentru că orice obiect te face să plângi, să fii supărată.

Există un timp al tristeții? Nu știu. Uneori sunt tristă seara, când nemulțumirile de peste zi mă copleșesc, alteori sunt tristă când e frig și nu pot alerga pe afară sau să mă plimb.

Oare am cunoscut cu adevărat tristețea? E atunci când te cerți cu cineva, când iei o notă mică, când te lovești sau când cineva drag dispare.

Acest sentiment are vreo culoare? Sigur că nu. Ea șterge strălucirea culorilor și le lasă ca pe niște vopsele învechite de mult uitare și prăfuite. Chiar și ochii triști își pierd frumusețea.

Tristețea unui copil se citește mai întâi în ochi, apoi în jocuri și uneori în cuvintele lui.

Cum poate dispărea pe veci din viețile noastre? Oare poți face o vrajă? Cred că da, cu un elixir magic. Rețeta ar fi probabil așa: se adună câțiva prieteni buni, se adaugă o muzică veselă, se amestecă totul cu puțin dans, se toarnă într-o seară tapetată cu zâmbete și veselie, apoi totul este înghițit de viață.

Dacă nu merge această rețetă, sper ca sentimentul numit tristețe să fie într-o bună zi învins de râsetele copiilor și veselia tuturor oamenilor. Să nu mai poată distruge ore din viața noastră și a celor ce vor veni după noi. Apoi toată lumea va fi mereu veselă, cu chef de viață și cu zâmbetul pe buze.

Curcubeul

Era o dimineață însorită. Felicia se decise să meargă la pădure. Când ajunse, auzi un zgomot ciudat care venea dintr-un tufiș.

- Uitați-vă la iarbă, frunze și copaci. În mod evident vedeți și voi că sunt cea mai importantă culoare. Sunt culoarea vieții și a speranței. Uitați-vă în jur și o să vedeți că sunt peste tot.

Felicia își dădu seama ce se întâmpla. Se certau culorile.

Atunci albastrul exclamă:

-Gândiți-vă la cer și la mare. Apa stă la baza vieții și fără mine nu ar exista cerul albastru. Fără mine nu ar exista nimic!

Felicia se duse la ei și îi întreba ce s-a întâmplat. Galbenul răspunse:

-Ei bine albastru nu înțelege că eu sunt luminos și cald, iar el e atât de serios. De fiecare dată când te uiți la o narcisă galbenă sau la o floarea-soarelui zâmbești. Soarele, luna și stelele sunt galbene, frumusețea mea este atât de evidentă încât oricine mă vede rămâne de-a dreptul uimit!

-Nu e adevărat. Mie îmi place și galben dar și albastru! Sunteți amândoi la fel de importanți!

-Hei, asta a fost o jignire la adresa mea! Spuse portocaliu. Eu sunt culoarea mâncărilor sănătoase ce dau putere. Morcovul, portocala și dovleacul au multe vitamine. Și atunci când portocaliul umple cerul, la răsărit sau la apus, frumusețea mea este atât de evidentă încât toți cei ce mă văd se opresc să mă privească cu admirație și uimire.

-Nu vroiam să te jignesc insinuam că toate sunteți la fel de frumoase. îi zise Felicia

Atunci roșul sari:

-Nu se poate așa ceva! Trebuie să fie una care este cea mai frumoasă. Știu nu trebuie să-mi spuneți că eu sunt și că eu sunt conducătorul întregii vieți. Sângele este roșu și sângele înseamnă viață. Eu sunt culoarea pasiunii și a iubirii.

Violetul se ridică în picioare și vorbi dând foarte multă importanță spuselor sale:

-Eu sunt culoarea imperială, culoarea regilor. Oamenii puternici întotdeauna m-au ales pe mine deoarece eu sunt culoarea puterii și a înțelepciunii

-Violet, l-ai rănit pe indigo. îi spuse Felicia. Toate sunteți la fel de importante. Cum vreți să vă demonstrez?

-Ar fi bine dacă ai putea. Sări albastru.

Atunci se puse o ploaie cum nu mai văzuseși. Cu tunete și fulgere.

-Oof, a început ploaia!oftă Felicia.

-Si ce sugerezi? O intrerupse galben.

-Sugerez să lucrăm împreună pentru a goni ploaia.

-Eu sunt de acord. Spuse indigo.Ce spui surioară?

-Bine, îi răspunde violet.

-Să mergeți voi și eu nu? Sări roșu.Vin și eu!

-și eu!

-Nu lipsesc nici eu! Tu vi verde?

-S-a facut.

Culorile zburară impreuna peste tot prin lume pentru a goni ploaia.

Arcul multicolor era atât de frumos precum o tapițerie cereasca țesută de vant.

-E atât de frumos! Îl voi numi ROGVAIV! De la initialele culorilor din care e format!

Apoi privi in continuare podul plutitor al cerului pana cand dispăru.

MESAJELE ELEMENTELOR NATURII

Bărbulescu Ingrid, cls. a VII-a C

Focul:

Înăuntrul meu se dădea o luptă. Simțeam că tot pământul luase foc, că toți oamenii fugeau speriați în toate părțile pentru a ajunge într-un loc mai sigur. Încercam să mă mișc, dar picioarele mele nu vroiau să asculte. Focul era din ce în ce mai aproape. Îmi simțeam căldura după ce toată viața mea fusese rece ca gheața. Vroiam să rămân acolo. Dar câți oameni aș fi dezamăgit oare? Nu era numai o luptă între corp și suflet...era o luptă între ce ar fi trebuit să fac și ce aș fi vrut să fac. Era o întrebare grea și singurul lucru mai dificil era răspunsul acesteia...

Apa:

Mă aflu într-un vapor ce străbatea marea învolburată. Aerul mirosea ușor a sare iar cerul era albastru și senin.

Eram pe punte. Apa mă chema să mă alătur ei. Am închis ochii și m-am aruncat în valurile spumoase.

Apa era mai caldă ca niciodată. Totul era minunat. O mulțime de pești multicolori se mișcau pe lângă mine așa că am început să înot, Și, am înotat, am înotat, iar timpul nu mai avea măsură pentru mine.

Dar la un moment dat ceva s-a schimbat. Am încercat să respir. Dar ceea ce respiram era de fapt apă. Nu știam unde să mă duc. Totul în fața mea începuse să se întunece. Am închis ochii, iar când i-am deschis mă aflu iarăși pe vapor.

Fusese doar un vis. Am răsuflat ușurată. Și atunci am realizat că și un prieten bun de care avem neapărată nevoie ne poate deveni dușman..

Aerul:

Într-o zi stăteam și mă gândeam. Îmi imaginam că sunt ușoară ca un fulg, că picioarele mi se ridică încet, iar vântul mă poartă lin pe aripile lui deasupra orașului.

Vedeam lumea cu alți ochi. Oamenii erau ca niște furnici. Era ca un joc de culori. Niște piese de puzzle pe care acum, pentru prima oară, le puteam îmbina.

Am zburat în continuare. Am văzut apele cristaline ale lacurilor, iarba verde aprins de pe câmpii și am atins norii pufoși.

Gândurile mele au fost întrerupte de ciocănitul în ușă.

Am constatat că uneori e bine să te lași purtat de imaginație, dar trebuie să știi când să te trezești la realitate.

Pământul:

După toate acele vise și gânduri am revenit cu picioarele pe pământ și am realizat că toate elementele aveau câte un mesaj pentru mine:

Focul - Decizia dintre ce vrei să faci și ceea ce ar trebui să faci.

Apa - Orice prieten îți poate deveni dușman.

Aerul - E bine să te lași purtat de val, dar trebuie să știi când să te trezești la realitate.

Și pământul - Ei bine, pământul m-a readus la realitate și m-a învățat că orice lucru rău este întotdeauna spre bine..

PRIVIND VIAȚA

Florea Anca Maria, cls. a VII a D
Profesor îndrumător: Bănică Zoia

Mai trece o zi cu un apus de soare

Încă nu-mi vine să cred... deja s-a sfârșit încă o zi... s-a terminat, s-a terminat cu un apus de soare.

Un apus, care parcă în fiecare zi e diferit. Nici cel mai talentat pictor nu ar reuși să surprindă cu exactitate toată splendoarea, minunăția acelor culori, frumusețea infinită. Este ceva ce toți pot înțelege.

Eu stau pe plaja și-l privesc. Și văd cum parcă soarele, superba minge de foc, se lasă furat de vraja mării. Valurile dansează pe lângă el, ca și cum i-ar cânta un cântec de leagăn... Acesta, își închide lent câte o geană și dispare. Dispare pentru câteva ore, dar în sufletul meu par o eternitate.

Îl văd cum se scufundă din ce în ce mai mult în Împărăția Apelor și în sufletul meu îmi strig: „Cineva să salveze soarele! Să salveze ziua!” Mă uit la el neputincioasă, până e prea târziu... S-a făcut noapte! Acum trebuie să aștept până dimineața.

Doar o zi, nimic mai mult...

Știați că fluturii trăiesc doar o zi ? Nu, pentru că suntem mult prea ocupați să ne punem întrebări retorice și să exclamăm: „Cât de fericiți pot fii unii!” Dar de ce? Pentru că știu cum să se folosească de ce-i mai important pe lume, de un lucru care transformă tot ce-i mărunț în lucruri extraordinare, de iubire.

Și eu, sunt o actriță în propriul meu film al vieții și viața mea pe pământ este așa cum o vreau, așa cum mi-o imaginez, așa cum o creez. Și totuși, nu fac asta.

Le spun oamenilor ce vor să audă, nu ceea ce e în sufletul meu. Las minciunile să se adune cărămidă cu cărămidă până construiesc un zid imens între mine și realitate. Încep să mă deghizez și să devin altcineva. Dar, după un anumit timp, cred că încep să merg mult prea departe, să greșesc, să realizez că nu mi-e bine.

De aceea, mă întorc la zid și dau jos fiecare cărămidă până încep să trec mai departe. Îmi șterg imaginea cea nouă și îmi amintesc de fata care eram înainte.

Mă așez în fața unei oglinzi și mă hotărăsc să le spun tuturor adevărul, în special mie. Și totuși, dacă aș fi un fluture, aș avea timp într-o singură zi, să trec prin toate astea? Nu, pentru că aș fi ocupată cu lucrurile care m-ar face fericită, cu lucruri care acum mi se par banale. Nu, pentru că atunci aș ști cum să apreciez viața cu adevărat.

Să mă bucur, nu să fiu tristă. Să râd, nu să plâng. Să realizez cât de norocoasă sunt.

Tristețea suferă...

Mă simt prizonieră în propriul suflet, încercând din răputeri să transform liniștea dinaintea furtunii ce-mi împânzește gândul în coroana de aur a soarelui.

Cineva spunea că, științific, omul are o singură inimă. Dar nu este adevărat... A doua inimă a fiecăruia dintre noi este sufletul, care nu trebuie să fie un slujitor al tristeții, ci trebuie să fie vegheat de brăul curcubeului, ivit după o ploaie de primavară.

Dar ploaia... o auziți și voi? Nu este blândă, căci vrea să-mi vorbească... vrea să-mi cânte ceva la o harpă a sufletului și să mă lase într-un colț al tristeții.

Și totuși, nu voi permite asta. Căci fericirea, un sentiment de care fiecare ne bucurăm, un miracol în categoria sentimentelor, unul care ne aduce mereu zâmbetul pe buze și ne alungă lacrimile de pe obraji...este sentimentul salvator.

Fericirea... îmi apar în gând miile de momente în care ne-a ajutat... o zâna bună care învinge tristețea, lăsând-o într-un colț al suferinței, făcând-o să afle ce le face ea oamenilor. Așa, lacrimi amare de vinovație apar în sufletul acestui sentiment... o stare de melancolie o cuprinde și își dă seama cât de mult a greșit.

Cât tristețea suferă, în sufletul nostru a răsărit curcubeul, vegheat de norișorii diafani de raze și umbre.

Eu mă așez pe coroana de aur a mărețului soare și mă bucur că încă o dată fericirea ne-a salvat.

Prietenia, o amică a sufletului meu

Prietenia... cel mai greu de explicat sentiment, o fundație misterioasă a sufletului, o dulce responsabilitate, o comoară de preț care nu poate fi măsurată în aur deoarece acesta nu este suficient de pur.

Se pare că eu nu știu acest lucru. În căutarea zadarnică a unui prieten mă pierd printre miliardele de minute ale vieții, care devin ca genele unei agonii, căci „viata nu înseamnă nimic fără prietenie”.(Cicero)

Mi-e din ce în ce mai greu. Sufletul meu plânge după armonia unei prietenii, după firul de aur care leagă inima întregii lumi. Mă simt din ce în ce mai singură și asta nu e bine. O furtună îmi răvășește subconstientul, transformând în pierderi imense sentimente și amintiri despre o prietenie cum n-a mai fost. Ochiul de raze al sufletului meu, vegheat de curcubeul răsărit, parcă plânge. Plânge cu multe clipe melancolice, începând cu o invazie de lacrimi. „Nicio dorință nu este atât de adâncă, precum dorința de a avea companie”(Graham Greene), ceea ce îmi dă puterea să merg mai departe și să înving furtuna din mine, chiar dinăuntrul meu.

Voi reuși oare să obțin o vrajă sau o incantație secretă care să mă ajute să mă schimb, să devin altcineva? Sincer, sper să nu. Trebuie să fiu eu însămi pentru a putea să mă cunosc eu și apoi ceilalți.

Tot timpul avem nevoie de un prieten deoarece „prietenii adevărați sunt, într-adevăr, una dintre bogatiile vieții.”(Jerry Hall).

O vină, sau poate nu...

Mi-e din ce în ce mai greu... mă simt singură și nimeni din jur nu mă înțelege...mă privesc ciudat, deși nu am greșit cu nimic... Sunt vinovată fără vină. Sufletul meu plânge și simt melancolia unei furtuni. O furtună ce, o dată dezlănțuită, îmi va răvăși subconștientul, lăsând în urmă într-un colț al tristeții, sentimente și amintiri.

Ai privit vreodată pe fereastră, fără o țintă anume, fără să vezi nimic? Sunt pe acolo, pe aici, fără ființă, o apropiere și o îndepărtare în preajma tuturor. De fiecare dată când încerc să vorbesc cu cineva, greșeli din trecut apar ca o primejdie în viitor.

Sufletul meu și-a pierdut glasul copilariei, fiind înlocuit de o imagine stranie care mă înspăimântă chiar și pe mine.

Dar tu, tu știi să asculți? Auzi vântul la fereastră, așa cum îl aud și eu, ca pe un dușman ce încearcă să mă facă să mă închid în mine, să fiu din ce în ce mai tristă? Și, păsările, le auzi cum se duc și se întorc, ducând și aducând cu ele primavara? Dacă da, gândește-te la mine ca la o stea desprinsă din cer, ce este gata să fie întemnițată și dusă în întunericul fără de sfârșit.

Dar, totuși, sper să găsesc un licăr de speranță. Voi închide ochii și îmi voi imagina ce-i de făcut. Cred că niște cereri de iertare vor îmbunătăți lucrurile.

Acum, fericită că a trecut furtuna de toamnă din sufletul meu, s-a țesut brăul de mătase al curcubeului: îl privesc, uitând totul ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

TESTAMENT

Popa Ștefania Anda, cls. a VII-a C

Prof.Bănică Zoia

E frig... aerul plumburiu și rece ne apasă pe umeri. Cerul e plin de cenușa înecăcioasă din semineul fierbinte. Aleile, altădată vesele și parfumate, sunt acum ruginii și grele.

Ființele au obosit. Nouă, oamenilor, nu ne pasă acum de nimic, suntem nostalgici și gânditori.

Tăcerea ne predomină, iar tristețea ne prinde în capcanele sale desăvârșite.

Mă uit pe geam. Văd doar vântul plictisit suflând. Arunc o a doua privire. Rămân uimită. Tot ceea ce mă surprinde este un copac...un simplu arbore adormit. Are coroana fastuoasă și, surprinzător, de culoarea verde închis. La umbra sa nu stă adăpostită nici măcar o frunză. Mă cuprinde entuziasmul. Sunt fericită pentru el, a ignorat neconținut poruncile vântului aspru și pretențios.

Rămân cu privirea ațintită către soldatul izbăvitor, zăresc însă o rană adâncă în frunzișul său. Mă sperii și sentimente de înfiorare mă încearcă. Mă străduiesc să rezist. Un val de panică mă năvălește. Dacă frunza va cădea, demnitatea copacului se va risipi. Nu va mai fii curajosul copac, nu va mai străjui, cu mândrie și conștiinciozitate, străduța acum pustie și prăfuită. Nu știu ce să fac! Rămân pe loc, și odată cu mine, și inima mea. Vântul se întetește, suflând cu putere de câteva ori, dar parcă pentru mine a fost de nenumărate ori.

Încetează...și un aer auriu plutește acum.

Îmi îndrept din nou atenția către copacul ce rezistase...însă doar până atunci.

Frunza sensibilă și ruginită a căzut... lin și a atins pământul cu sfială.

Nu simt nimic...o lacrimă înghețată mă mângâie. Nu știu ce să fac! Nu mă găsesc! Mă simt ca într-un tunel și nu cred că are sfârșit. Vântul zboară frunza și o ciocnește de geamul meu. Culorile sale

stridente mă scot din starea de amuțire. Poate e mai bine așa... natura știe ce e mai potrivit pentru ea însăși.

Atunci am decis... peste foarte mulți ani, când voi avea aceeași soartă precum frunza firavă, voi lăsa spiritul meu creativ să plutească liber între lumea cerului și natura vie!

Raza de soare

Bianca Cecilia Boboc, cls. a V-a C

O rază de soare pătrunde-n grădină. Mii de flori își deschid petalele. Aceasta se plimbă printre toate și găsește curcubeul. Mii de culori așternute printre mii de flori.

Dar, ce e aceasta? Raza caldă din sufletul unui om.

Se plimbă de zor ușor, ușor, alergând încolo și-ncoace, făcând să pară totul mai ușor.

Dar curcubeul, ce este acesta? Rodul imaginației. Fiecare culoare având o semnificație, fiecare floare deschizându-și câte o petală ne șoptește: o amintire, un secret, o bucurie sau o tristețe. Se prăbușește totul când lacrimile apar.

O ploaie mare, o furtună se-așterne peste frumoasa grădină. Cum lacrimi reci cad lent, încet așa și soarele apare înseninând totul: Este curcubeul din inima ta care te îndeamnă să prețuiești tot ce poți și atât cât poți. Nu uita, într-o zi totul se va termina. Iar această rază caldă, o briză trecătoare, va dispărea odată și odată!

Sunt un pescăruș...

Afrăsinei-Riza Andreea, cls.a V-a C

Eram pe litoral vara trecută și din balconul vilei unde mă cazasem priveam melancolică cum răsăritul se oglindea în mare. Hore de pescăruși rupeau fragmente solare și le aruncau spre pământ într-un dans feeric.

Separat de ei, un pescăruș singur și trist, așteptând parcă pe cineva, slobozi un țipăt ce sfâșie zgomotul înspumat al valurilor. Îmi deschise brusc o altă perspectivă. Le înțelegeam parcă toate tânguierile. De la faptul că ei inventaseră marea transformând nămeții de zăpadă în valuri de mare și până la zbaterile lor dintre foame și miracolul zborului.

Priveam prin ochii lor catargele vapoarelor ce străbătuseră timpul și chipul atâtor marinari ce înfruntaseră plutind furtuni. Ce sentiment magnific îți dă plutirea! Acea senzație de libertate pe care o ai atunci când purtată de mângâierea vântului te duci oriunde visezi.

Mă doare că stau prin atâta cer și apă și prea puțin pe pământ.

Să fi fost eu cândva umbra argintie a unui pescăruș?

Povestea unei lumi albastre

Mitrica Edwina Natalia, cls. a VI a C
Profesor îndrumător: Băcanu Liliana

Este dimineată. Soarele, încă timid, se ivește departe, la orizont, unde nimeni nu-l poate ajunge.

Nici un nor rău nu tulbura splendoarea luminii albe și pure. Nisipul fin precum matasea este mângaiat de razele aurii ale soarelui și sărutat de valurile usoare ca fulgul de lebadă. Nu este nimic mai pur și mai curat decât apa mării alintată de razele soarelui.

Călcăm ușor pe nisipul fin, iar adierea înceată și răcoroasă îmi dezmiarda fruntea ca o mângâiere fină de borangic. Briza adia purtând un aer sărat. Valurile se spărgeau de țârm, producând un zgomot feeric, o muzică magnifică, purtată pe aripile vantului. Cățiva pescăruși albi ca neaua au început să se agite țipând. Din departări se apropia purpuriul tot mai accentuat al norilor timizi. Globul de lumină își petrece nopțile în apa de clestar a mării, spunând povești de culcare pestilor.

Cu picioarele stropite de apă sărată și cu sufletul plin de încântare deschid larg brațele și încerc să cuprind marea ca într-o îmbrățișare, imensă întindere de viață, începutul și sfârșitul unei lumi pline de mister. ..

Culori de primăvara

Primul zâmbet al primăverii a apărut dezbinând farmecul glaciilor al iernii, iar puterea purpuriilor ghiociei a învins zăpada.

Iarba verde a chemat cu ea toate viețuitoarele pământului, ce au stat până acum ascunse de ghearele afurite ale iernii. Aceste gheare s-au transformat în mireme îmbietoare ce aparțin florilor ce au învins zăpada ce se aseamănă cu o pătură din puf de lebadă.

Petalele cireșilor de mai cad precum prima zăpadă acoperind iarba verde cu petale moi. Niciun nor nu poate străpunge cerul de azur. Fluturi aurii și libelule cu vesminte de borangic dansează prin văzduh.

În depărtare nechează armăsari puternici, albi cu pete gri sau negri ca întunericul. Cu vârfurile copitelor albe ca și când lumina zilei le-ar fi pătat dinadins, ei simt fiorul sălbatic ce-i cheama, ce li se vărsa în sânge și cu narile lărgite, cu coama plină de spini ei răspund chemării necunoscute.

Pădurea, diamantul lumii

- Este timpul să-mi trimit peste pădure al patrulea crai să schimbe ținuta copacilor, să-i dezvelească de haina pufoasă a iernii și să le croiască vesminte noi, de diferite culori, să le prindă flori în crengi așa cum fetele și le prind în păr, să umple câmpurile cu tarabe multicolore. Vânzătorii de blănuri albe să fie izgoșiți, iar cetățenii pădurii să se bucure de mireasma ei. Copiii să facă buchete cât mai minunate pentru mamele lor și să-și croiască singuri măștișoare. Apărătorii pădurii să se trezească și să stea la porțile castelului, iar albinele să producă deserturi cât mai minunate pentru balurile ce vor urma. Pârâurile să bucure urechile trecătorilor, picnicurile să înceapă, iar mesagerii să vestească în cele patru zări că primăvara a venit.

- Draga mea, acestea sunt vorbele tatălui tău, mărețul cer! Adoarme-ti sora , căci nu va părăsi de buna voie aceste ținuturi.

- Da, tata !Voi aduce primăvara, iar diamantul lumii va străluci mai mult ca niciodată.

O bufnita alba săgetă cerul si se pierdu in nemărginirea pădurii.

Mama mea

De cand m-am nascut, o fiinta iubitoare si blanda m-a tinut in brate. Era mama mea.

Are ochii caprui si migdalati, ca doua diamante care stralucesc precum cea mai ascunsa scanteie a inimii.

Parul ei negru, parca din matase, ii pune in evidenta chipul de printesa.

Multe amintiri tesute de vraja gandului plutesc zi de zi printre noi : primii pasi in viata, prima zi de scoala, primul val al marii, amintiri unice, care ma vor insoti toata viata.

Mamele sunt locul unde dragostea rasare din pamant si fericirea canta in onoarea nasterii noastre.

Mama este cea mai importanta fiinta din viata mea si mereu voi creste un trandafir in inima mea pentru ea.

O noapte de vis

Ma trezesc din somn cuprinsa de vrajile verii. Noaptea calda ma invaluieste si ma simt cazuta in inima intunericului.

Ies incet din casa, privesc cerul instelat si lumina stranie a lunii, care se sparge in mii de cioburi.

Greierii dadeau un mic concert in gradina somnoroasa si tacuta.

Ma las cuprinsa de magia lor, plutind printre versurile cantecului .

Ma las orbita de Luceafar si ma asez pe iarba rece, plina de picaturi de roua, care in lumina lunii par a fi niste diamante veritabile.

Regina noptii adormise omenirea, totul era ca intr-o poveste din care nu iti doreai sa mai iesi .

Pamantul se priveste mereu in oglinda cerului

Intrebandu-se daca era cu adevarat frumos, se mai uita odata in oglinda sa, cerul. Se privi adanc, aranjandu-si parul . Era un tanar voinic, chipes, bland, cu parul cand verde, primavara, cu o coroana de flori parfumate, cand rosu ca focul aprins in flacarile rasfirate ale verii , cand saten si matasos, acoperit cu cateva frunze aurii, cand carunt, alb de griji, presarat cu fulgi ce nu se topesc niciodata.

Avea obraji arsi de soare sau batuti de viscole. Gura, cu buzele-i carnoase, intredeschise, descoperea putin dintii sai albi ca omatul. Nasul ascutit, drept, dar mic, ii dadea chipului un aer

innocent, creionandu-l fin. Avea gatul lung, subtire, ce ii atribuia curaj si siguranta. Bratele sale erau puternice, cu degete muncite. Era inalt, dar zvelt si mergea cu pas usor, taraganat .

Ochii sai erau cele mai frumoase nestemate ,erau dumnezeiesti. Albastrul din ei iti rascolea intreg sufletul , trimitand un fior rece , descoperindu-ti astfel orice sentiment bine pastrat. In ei se oglindeau oceanele limpezi si marile involburate de sare, cu pestisori jucausi. Apa curgatoare a cascadelor magice se vedea in lacrimile tanarului, cand acesta era melancolic. Avea o privire agera,dar blanda, in care i se putea citi inteligenta si intuitia. Cateodata isi arata zambetul fermecator, ce disparea inasa prea repede, tanarul fiind trist din cauza oamenilor ce provocau dezastre si, inebunit de zbuciumul launtric prea amar, isi dezlantuia furia aprinsa prin furtuni , ploii si cutremure , cuta dintre sprancenele sale arcuite fiind un fulger alb pe cerul crepuscular.

In urechile lui se rasfira orice soapta, fiind capabil sa descifreze glasul animalelor: ciripitul pasarelelor, urlatul lupilor la luna plina, cantecul suav al privighetorii, dar si povestile, vorbele dulci sau cele spuse din rautate si gelozie ale oamenilor.

Se uita mereu in oglinda nefarsita si imaculata a cerului.Se privea ascultand freamatul padurilor eminesciene ,pe care le purta pe umerii sai drepti, asculta suflarea vantului si glasul cristalin al izvoarelor. Muntii, mandri si inalti, asezati printre copacii codrilor il pazeau pe tanar de duhurile rele ale noptii.

Cand talpile albe si fine ale Pamantului calcau aleile serpuite ale vazduhului, florile colorate se plecau ,supuse , inchinandu-se inaintea stapanului. Toata natura isi apleca ramurile bogate pentru a impodobi pasii tanarului.

Pamantul se va privi mereu in oglinda cerului , dezmiardandu-si supusii ,schitand cate un zambet in coltul gurii si sperand ca va fi mereu tanar si puternic sa poata sa isi ocroteasca bogatiile...

Primavara

A sosit primavara! Natura se spala somoroasa pe ochi cu frunzele crude acoperite de ultimii fulgi cristalini ai iernii, fiindca tocmai s-a trezit din somnul anotimpului rece.

Cea dintai randunica taie albastrul cerului ca o sageata, in timp ce soarele, precum un rubin ne mangaie cu razele sale plapande si aurii. Diamante de roua stralucesc pe acele fragede ale ierbii.Floricelele multicolore privesc copacii maiestuoosi care isi imbraca hainele verzi de sarbatoare.

Norii grei nu mai salasluiesc acum pe minunatul si seninul cer.

Ghioceii gingasi, vestitorii primaverii, au iesit de sub pamantul negru si umed , etalandu-si delicatii clopotei, nu de mult infloriti,

Totul este ca intr-o poveste citita de bunica mea, care imi spunea ca toate anotimpurile sunt frumoase in felul lor, dar primavara le intrece pe toate !

Biblioteca domnului Luis

Afrăsinei-Riza Andreea, cls. a V-a C

Într-o zi din vacanța trecută tata m-a luat cu el în vizită la un prieten de-al lui din tinerețe.

În fața intrării unei case mari, impunătoare, dar vechi ne-a ieșit în întâmpinare și ne-a poftit înăuntru un bărbat cărunt cu ochii vii și privirea pătrunzătoare.

-Luis, ea este fiica mea și îi plac cărțile, a spus tata.

-Da? Atunci haideți să bem ceaiul în bibliotecă.

Nu mai văzusem niciodată atât de multe cărți. Casa părea construită din ele, pentru că erau așezate din podea până în tavan. Încăperea nu avea ferestre. Lumina pătrundea prin niște vitralii direct din tavan și asta dădea un aer straniu întregii construcții. Tot mobilierul consta într-o masă așezată în mijlocul camerei imense. Mi-am dat seama atunci că omul din fața mea renunțase la tot pentru cărțile sale.

-Ce înseamnă pentru dumneavoastră biblioteca aceasta? l-am întrebat eu.

-O bibliotecă reprezintă pentru mine paradisul. Aici mă reculeg și mă relaxez. Aici găsesc tot ceea ce am nevoie. Aici visez, mă bucur și mă întristez. Între acești pereți acoperiți de cărți stau faptele și viețile tuturor personajelor. Sufletele și trăirile scriitorilor ce le-au zămislit se află aici. Toate acestea formează pentru mine un paradis al cunoașterii.

Am ajuns acasă și în mintea mea încă mai vibrau cuvintele lui.